Заквітчалася дівчина; стала край вікна.
Дав бог празник. Людям празник,
а вона одна із маленьким братом Йвасем, прибрана,
в квітках, Дивиться, моя небога, на широкий шлях.
Батько вмер давно у неї, матері нема,
Тільки в хаті брат маленький да вона сама,
Більш ні племені, ні роду — все чужі кругом!
Тільки не об тім сумує дівка під вікном:
Тута, край вікна, прощався, цілювався він,
Чорнобровий козаченько, як їхав на Дін?
Обі іцпнся вернутися — вже півроку є,
Ніс сумує дівчинонька, серденько моє!..
До мій милий? Що він робить? Де він
забарився? Може, з іншою якою уже одружився!.."
Дума дівка; серцю важко, сльози на очах.
І пустий простягсь далеко перед нею шлях...

1843